

[Arne Melchior]

Simonsen er skyld i, at han bragte mig på dette spor. At man ikke kan blive ved med underskud, siger sig selv. Der måtte jo ligge noget relevant i den oplysning, at hvis finansministeren var direktør i et privat firma, måtte der ske det og det. Det var jo ikke bare en parentes; det var en fortsættelse af dette idelige forsøg på at sammenligne, men det er altså ikke sammenligneligt. Det er ganske klart, at netop en finansminister er i en helt anden situation over for et kasseunderskud end direktøren i et privat firma; så det var i hvert fald ikke nogen god sammenligning.

Vi plejer ikke at oplyse, hvad der sker ved interne møder, men jeg har da privat lov at fortælle, at jeg netop ikke var en af arkitekterne bag den dagsorden, og flere af de her tilstedeværende, som var med til det pågældende møde, smilte også huldsligt ved hr. Palle Simonsens antagelse; han er altså også her ganske betydeligt på vildspor.

Jeg er ked af, at han har stemt i går for noget, der ikke indeholdt noget. Så kunne han jo bare have stemt blankt og dermed tilkendegivet, at han ikke syntes, det indeholdt noget. Jeg tror nok, at man i landbrug og byggeri og andre erhverv vil blive meget skuffet over i dag at høre, at det konservative folkepartis stemmer for den dagsorden i går var et slag i luften. Jeg antager, at man derude har troet, at det betød noget.

Dernæst vil jeg gerne sige tak til hr. Albertsen, fordi han tog ansvaret og dermed altså bekræftede, at det er foregået. Jeg går ud fra, at også hr. Albertsen ud over finansministeren og mange andre står statsministeren meget nær. Jeg formoder ikke, han i fjor i anden uge af oktober foretog lignende undersøgelser, ergo har det gode forhold til hr. Albertsens partifælle statsministeren og medlem statsministeren og finansudvalgsformanden ført til, at han har følt sig foranlediget til at måtte have dette på det klare. Hvis ikke det er et tegn og en melding, ved jeg ikke, hvad det er. Jeg synes, det er klodset gjort, at det ikke kan ske stille og roligt, uden at pressen også orienteres om det eller får færten af det, men det kan jo skyldes pressens dygtighed mere end andres udygtighed. Men det er altså en bekræftelse på, at man er nødt til også teknisk at undersøge disse ting, og det kan ikke for mig tjene til at gøre luften meget behageligere at ånde i.

Flygaard (DR):

Jeg skal indledningsvis gøre den korte bemærkning til hr. Glensgård, at det jo er en gammel grammofonplade, der nu bliver lagt på én gang til. Som det i hvert fald er finansudvalgets medlemmer bekendt, har man en række stempler oppe i finansudvalget, således at man hurtigt kan få ekspederet aktstykkerne, når de har været igennem finansudvalget. Der findes et enkelt stempel, der angiver, at fremskridtspartiet og retsforbundet stemmer imod. Det bliver brugt, hvor det drejer sig om erhvervstilskud. Mig bekendt findes der ikke andre tilsvarende kombinationer, og jeg er i øvrigt glad for, at jeg ikke er enig med fremskridtspartiet, hvad angår spørgsmålet om f.eks. u-landshjælpen. Det samme kan siges for så vidt angår de uddannelsesmæssige områder, og det samme kan også siges for så vidt angår de sociale områder.

Med udgangspunkt i den dagsorden, som blev vedtaget ved afslutningen af åbningsdebatten i går, og som også retsforbundet stemte for, vil jeg gerne gøre nogle finanspolitiske bemærkninger. Der er for mig ingen tvivl om, at den høje rente og den deraf følgende rentedød må være udgangspunktet for, hvad vi nødvendigvis må foretage os. Der er heller ingen tvivl om, at landbruget og byggeriet, begge erhverv med langsigtede investeringer, er de erhverv, som øjeblikkelig er hårdest ramt.

Ét er imidlertid at konstatere, at der er noget galt, noget andet er at kunne sætte noget andet i stedet, og noget tredje er at kunne samle et flertal for økonomisk-politiske foranstaltninger, som nødvendigvis må gøre ondt i hvert fald for en tid i starten.

Er vi kommet dertil, hvor vi tør sige til befolkningen, at den lever over evne, og at dette ikke kan fortsætte? Er man nået dertil, at man vil erkende, at der er en vis sammenhæng i økonomien således at forstå, at undladelsessynder på ét eller flere områder slår ud på andre områder? Og er det muligt at realisere fornuftige økonomiske foranstaltninger, som ikke kan ødelægges af særinteresser, arbejdsmarkedets parter eller andre?

Man kan selvfølgelig godt glæde sig over, at lønforhøjelserne blev moderate – 10 pct. i stedet for 20 pct. – men hvad hjælper det, hvis der i realiteten ikke ud fra et samfunds-